

Publicerad 2021-06-28 07:13 av lodjuret/seglare

Denna nya serie, som rubriken nog antyder, handlar om besvär med innehav. Olika sådana och varför det ses som ett alls besvär att ha. Bilden är en detalj av station Slussen, egentligen Södermalmstorg, före den stora ombyggnaden.

Det värsta med (ett)

Det värsta med att ha en osynlig dotter, brukar kunna vara att ingen (annan än jag själv) verkar vilja ha med henne att göra. Första dagen på dagis blev jag tillfrågad om vad jag hade där att göra. Jag berättade då att jag var där för att få min dotter inskriven. Jag ombads att nästa gång ha henne med mig, vilket jag blev en smula upprörd över, då jag insåg att den jag pratade med envisades med att ha sin högst egen tro eller misstro. Jag såg att lokalen jag befann mig i just då, inte gärna kunde hysa alla barnen och tänkte därför att de fanns i olika rum. Troligen indelade i tre sins emellan olika åldersgrupper. Ett och tvååringar för sig, tre och fyraåringar för sig och så fem och sexåringar för sig. Min dotter var mellan fyra och fem, det vill säga, hon hade fyllt fyra år, men inte fem, vilket skulle dröja ännu ungefär tolv veckor. Nu tycker du kanske att jag var litet överdrivet överbeskyddande. Men det verkade precis, som om ingen vill ta notis. Jag såg mig omkring en stund i rummet och tillbringade kanske ungefär en nästan timmes tid där, innan jag slutligen gick hemåt och tänkte. Det var en skön dag i augusti och solen gick just i moln, det hade fallit ett stilla regn dagen innan vilket gjort luften som ren och klar. Jag tog vägen kring sjön, den som övergår i en allé med lövträd, precis efter stranden med fin sand och som slutar i några klipphällar. Ja, du vet nog vad jag menar, men jag ville just då inte vara precis ensam med mina tankar och jag höll min unga dotter i handen för att hon inte skulle komma bort under promenaden. Skogen är blandad där och såväl gran som tall är representerad bland asp, al, björk med mera. Min dotter sade inte så mycket utan var ganska så tyst av sig och det kunde vara en orsak till att int bli mycket märkt av. Att int i som onödan, menar jag, vara någon att som ty sig till eller så. Själv var jag naturligt nog i hennes favör och trogen just därför. Det var nära nog fyra kilometer mellan förskolans gård och vår egen lilla villastad. Du vet den där med litet olika färgade hus, men de flesta i någon nyans av vit eller grå puts, trots att egna hemmet var en väldigt ljus tegel som jag tyckt mycket om redan den allra som första tiden. Jag öppnade och höll upp dörren för henne att gå in före mig och jag stapplade in steget efter. Stapplade faktiskt, som jag gick på med käpp nu efter olyckan på skidor förra vintern. Det stod en del i lokalbladet på orten jag farit till att tillbringa en vecka utan resten av familjen. Vi var fyra inalles i gruppen och det hade nog gått till så att vi kom en smula iväg för oss själva, när snön kom ramlande över oss och vi blev väl halvt begravda och själv hade jag kommit att krama en gran just vid sidan av backen. Men operationen lyckades och jag hade bara behövt tillbringa litet över tre månader på sjukhuset, som jag valde att kalla lasarettet för. Du vet, som det hette innan de bytte namn på stället före ombyggnaden med en nya flotta flygeln. Byns enda sjukhus som blev till stadens enda sjukhus sedan. Sådär som det kan bli när de som vill och kan bestämma, får ett eller annat ord med i laget. Att jag väljer att utelämna Ortsnamn och sådant beror mest på att jag är osäker på, om de vilka bor där mera permanent vill det. Så det kan gå, men det var fint där och jag kommer att sakna att åka dit, nu när det blivit klart att ingen skulle sakna mig om jag aldrig satte min fot där igen. Men jag kommer nog inte till en skidort igen i detta nu, heller senare ens. Jag

har funderat på om jag alls skall ha henne borta från huset, villan där så mycket hänt och ägt rum. Men närvaron av andra barn skulle ha kunnat göra henne gott förstås. Snart kommer min bättre hälft hem och då skall jag ha maten färdig också, det blir ingen efterrätt för det är ju inte lördag precis och jag har inte för vana att servera efterrätt mitt i veckan. Om det bara lovar att bli fint väder även i morgon blir det nog en tur neråt sjön då också. Men kanske att Jack och Barbro är där då och inte heller de verkar uppskatta om jag vill ropa ett artigt 'hallå där' till dem om jag går förbi, de vill inte låtsas om mig alls, sedan jag envisats med att vilja presentera mig själv samt lillflickan för den lilla församling på platsen, när de varit där som familj i den fina höstsolens sken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten